SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 473/2011-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. H., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. A., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Sd 90/09-16 z 27. januára 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 So 41/2010 z 22. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2010 doručená sťažnosť Ing. M. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Sd 90/09-16 z 27. januára 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 So 41/2010 z 22. júna 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s posúdením plynutia lehoty na podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutí Sociálnej poisťovne – ústredia (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) krajským súdom a najvyšším súdom.

Sociálna poisťovňa rozhodnutiami z 26. augusta 2009 č. 430 214 1610 0 priznala sťažovateľovi starobný dôchodok od 14. februára 2003 v sume 4 717 Sk a súčasne ho podľa zákona č. 222/2003 Z. z. o zvýšení dôchodkov v roku 2003 a o zmene a doplnení niektorých zákonov v oblasti sociálneho zabezpečenia od 24. júla 2003 zvýšila na sumu 5 001 Sk mesačne a od 1. januára 2009 podľa § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) na sumu 245,90 € mesačne. Rozhodnutia boli sťažovateľovi doručené 19. októbra 2009.

Sťažovateľ podal 19. novembra 2009 (na poštovú prepravu) návrh (opravný prostriedok) na preskúmanie týchto rozhodnutí krajským súdom.

Krajský súd uznesením č. k. 6 Sd 90/09-16 z 27. januára 2010 návrh (opravný prostriedok) sťažovateľa odmietol ako podaný oneskorene. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že *„Lehota na podanie návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí odporkyne začala navrhovateľovi plynúť dňa 20. 10. 2009 a uplynula dňom 18. 11. 2009 (streda)“*.

Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ 15. marca 2010 odvolanie, avšak najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 So 41/2010 z 22. júna 2010 napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdil ako vecne správne. Najvyšší súd navyše nevyhovel ani žiadosti sťažovateľa o odpustenie zmeškanej lehoty, *„pretože... neboli naplnené podmienky*

vyplývajúce z ustanovenia § 58 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého súd odpustí zmeškanie lehoty, ak ju účastník alebo jeho zástupca zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu a bol preto vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí, pričom návrh treba podať do 15 dní po odpadnutí prekážky a treba s ním spojiť i zmeškaný úkon. Navrhovateľ o odpustenie zmeškanej lehoty požiadal až v odvolaní proti uzneseniu o odmietnutí opravného prostriedku a nie spolu so zmeškaným úkonom, teda so samotným opravným prostriedkom.“.

Sťažovateľ sťažnosťou namieta, že pri posudzovaní otázky, či bol jeho návrh na preskúmanie správneho rozhodnutia súdom podaný včas, krajský súd aj najvyšší súd opomenuli zohľadniť § 219 ods. 4 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého, ak účastník konania pred uplynutím lehoty na podanie opravného prostriedku požiada o oznámenie podkladov, na základe ktorých ústredie rozhodovalo, začína plynúť nová lehota na podanie opravného prostriedku odo dňa, keď sa tieto podklady doručili účastníkovi konania. Sťažovateľ tvrdí, že o takéto podklady požiadal a neboli mu doručené, čím lehota na podanie opravného prostriedku nemohla uplynúť. Odmietnutie opravného prostriedku ako oneskorene podaného tak má podľa sťažovateľa predstavovať porušenie ním v sťažnosti označených práv.

V sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd *„vydal nález o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. 1. 2010 č. k. 6 Sd 90/09, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. 6. 2010 č. k. 1 So 41/10 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie“.*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pred samotným posúdením sťažnosti ústavný súd považuje za potrebné vymedziť rozsah práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta a možnosť porušenia ktorých má ústavný súd preskúmať v rámci predbežného prerokovania sťažnosti.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania (v tomto prípade sťažnosťou). Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha (petit sťažnosti). Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ uviedol, že *„konaním Krajského súdu v Bratislave a jeho rozhodnutím zo dňa 27. 1. 2010, č. k. 6 Sd 90/09 a konaním Najvyššieho*

súdu SR a jeho rozhodnutím zo dňa 22. 6. 2010, č. k. 1 So 41/10 bolo porušené sťažovateľovo ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, v článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v článku 6 ods. 1 a článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd".

V petite sťažnosti ale sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv *„v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...".*

Ústavný súd vzhľadom na už uvedené preskúmal v danej veci sťažnosť len v rozsahu namietaného porušenia tých práv, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ v petite sťažnosti domáhal (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05).

Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, a to predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa princípu subsidiarity ústavného súdu vyplývajúceho z poslednej vety čl. 127 ods. 1

ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho práv napadnutým uznesením krajského súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ mohol domáhať a aj sa domáhal podaním odvolania proti napadnutému uzneseniu krajského súdu.

Ústavný súd z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Ústavnou kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí (opatrení alebo iných zásahov) všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal, s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlniteľné

a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi označenými základnými právami alebo slobodami a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov a postupom, ktorý im predchádzal. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

V takom prípade ústavný súd považuje sťažnosti za zjavne neopodstatnené a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ich odmietne.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Sťažovateľ namietal, že najvyšší súd v napadnutom uznesení nezohľadnil § 219 ods. 4 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého, ak účastník konania pred uplynutím lehoty na podanie opravného prostriedku požiada o oznámenie podkladov, na ktorých základe ústredie rozhodovalo, začína plynúť nová lehota na podanie opravného prostriedku odo dňa, keď sa tieto podklady doručili účastníkovi konania. Sťažovateľ preto zastáva názor, že najvyšší súd mal posúdiť ním podaný opravný prostriedok proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne ako podaný včas.

Podľa sťažovateľa *„... je zrejmé, že návrh na začatie konania (opravný prostriedok proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pozn.) mal byť... podaný... v lehote 30 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia... Ak však pred týmto termínom podal účastník žiadosť o predloženie podkladov, z ktorých správny orgán pri rozhodovaní vychádza, lehota na podanie odvolania neuplynie skôr, ako 30 dní odo dňa doručenia vyžiadaných podkladov.*

Sťažovateľ listom zo dňa 22. 9. 2009 adresovaným odporkyni, ako aj opakovane listom zo dňa 1. 11. 2009 adresovaným generálnemu riaditeľovi odporkyne, žiadal odporkyňu, aby mu boli doručené listiny – oznámenia oddelenia vnútornej správy Magistrátu... z 11. 2. 2009 a oddelenia ľudských zdrojov Magistrátu... zo dňa 18. 2. 2009. Tieto listiny boli podkladom pre napadnuté rozhodnutie odporkyne, ako to vyplýva z jeho odôvodnenia...

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľovi doposiaľ neuplynula, nakoľko v zmysle § 219 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z. z. (cit. vyššie) ešte ani nezačala plynúť.

Pre úplnosť treba dodať, že zák. č. 461/2003 Z. z. ani žiadny iný právny predpis neurčuje povinnosť účastníka konania, žiadať o doručenie podkladov podľa § 219 ods. 4 uvedeného zákona až po doručení rozhodnutia, rovnako ako žiadny predpis nezakazuje podať opravný prostriedok pred doručením písomného vyhotovenia rozhodnutia.“.

Ústavný súd vyzval 13. mája 2010 najvyšší súd na vyjadrenie sa k sťažnosti. Najvyšší súd vo svojom stanovisku z 15. decembra 2010 uviedol:

„Tým, že navrhovateľ využil svoje právo a podal opravný prostriedok proti rozhodnutiam odporkyne (hoci ako tvrdil, žiadal odporkyňu o zaslanie podkladov

rozhodnutia), musel krajský súd postupovať podľa príslušných ustanovení OSP a vo veci konať. Po zistení, že opravný prostriedok bol podaný oneskorene, postupoval podľa § 250p OSP a odmietol ho a jeho uznesenie následne odvolací súd potvrdil.

Ustanovenie § 219 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. upravuje začiatok plynutia lehoty na podanie opravného prostriedku odlišne od všeobecnej úpravy obsiahnutej v OSP. Podľa tohto ustanovenia ak účastník konania pred uplynutím lehoty na podanie opravného prostriedku požiada o oznámenie podkladov, na ktorých základe ústredie rozhodovalo, začína plynúť nová lehota na podanie opravného prostriedku odo dňa, keď sa tieto podklady doručili účastníkovi konania.

Ak teda navrhovateľ podal opravný prostriedok bez toho, aby vyčkal na zaslanie podkladov rozhodnutia, ktoré ako tvrdil, opakovane od odporkyne vyžadoval, nemohlo dôjsť k aplikácii ustanovenia § 219 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tým, že navrhovateľ podal opravný prostriedok proti správnym rozhodnutiam, prejavil svoju vôľu, aby zákonnosť týchto rozhodnutí príslušný súd preskúmal, a preto sa javí nelogickým jeho argumentácia, v zmysle ktorej vlastne súd nemal jeho opravný prostriedok posudzovať ako opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že postup súdu v predmetnej veci bol v súlade so zákonom, v konaní nedošlo k porušeniu ústavných práv navrhovateľa, a preto vo vzťahu k Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky žiada sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.“

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo vyjadrení z 3. januára 2011 k stanovisku najvyššieho súdu okrem iného uvádza:

„Aplikácia ust. § 219 ods. 4 zák. č. 461/2009 Z. z. (správne má byť č. 461/2003 Z. z., pozn.) nie je podmienená podaním odvolania až po obdržaní požadovaných dokladov ani iným ustanovením zák. č. 461/2009 Z. z., O. s. p. alebo iného predpisu. Takáto podmienenosť, resp. viazanosť plynutia a uplynutia lehoty na podanie odvolania v právnom poriadku SR ani nie je bežná (a dovolím si tvrdiť, že ani neexistuje)... V danom prípade jedinou objektívnou podmienkou pre začatie plynutia lehoty na odvolanie podľa § 219 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z. z. je doručenie požadovaných podkladov. Je teda zrejmé, že skôr,

ako budú zo strany odporkyne požadované doklady sťažovateľovi doručené, nemôže mu uplynúť lehota na podanie odvolania a rozhodnutie nemôže nadobudnúť právoplatnosť.“

Ústavný súd v konaní o sťažnosti v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ak by malo ísť o dokazovanie, ktoré by malo nahradiť dokazovanie nevykonané všeobecnými súdmi a jeho vyhodnotenie. Ústavný súd skúma napadnuté uznesenie najvyššieho súdu iba z hľadiska už uvedených kritérií zjavnej neodôvodnenosti a arbitrárnosti. Bez toho, aby posudzoval právne účinky podaní sťažovateľa urobených počas správneho konania alebo následného konania pred krajským súdom a najvyšším súdom, ústavný súd z príloh a vyžiadaného spisu zistil, že dotknuté podania sťažovateľa, ktoré podľa jeho tvrdenia predstavujú žiadosť o oznámenie podkladov podľa § 219 ods. 4 zákona o sociálnom poistení, boli podané buď pred oznámením rozhodnutí Sociálnej poisťovne sťažovateľovi (žiadosť so sťažnosťou sťažovateľa z 22. septembra 2009), alebo až po uplynutí 30-dňovej lehoty na podanie opravného prostriedku proti týmto rozhodnutiam Sociálnej poisťovne (opravný prostriedok z 19. novembra 2009). List sťažovateľa z 1. novembra 2009 adresovaný Sociálnej poisťovni, ktorým sťažovateľ reaguje na vybavenie svojej sťažnosti z 22. septembra 2009 Sociálnou poisťovňou, na rozdiel od tvrdenia sťažovateľa neobsahuje žiadosť o oznámenie podkladov, ale len všeobecnú námietku nezákonnosti uvedených rozhodnutí.

Ústavný súd konštatuje, že zjavným účelom § 219 ods. 4 zákona o sociálnom poistení je poskytnúť účastníkovi konania dostatočné informácie na riadne podanie a odôvodnenie svojho opravného prostriedku. Ak sa účastník v priebehu správneho konania predtým, ako mu bolo rozhodnutie správneho orgánu oznámené, domáha prístupu k podkladom použitým v tomto správnom konaní, dovoláva sa svojho práva vyjadriť sa k dôkazom. Porušenie tohto práva je v zásade dôvodom podania opravného prostriedku v rámci riadnej lehoty na odvolanie. Predmetné ustanovenie § 219 ods. 4 zákona o sociálnom poistení sa nevzťahuje na žiadosti o sprístupnenie podkladov, ktoré neboli podkladom pre prijaté správne rozhodnutie. Až prijatím rozhodnutia správny orgán ustáli to, ktoré podklady slúžia ako podklad na jeho rozhodnutie, a teda až vtedy vymedzuje rozsah informácií, s ktorými má mať účastník správneho konania možnosť oboznámiť sa v zmysle

§ 219 ods. 4 zákona o sociálnom poistení na účel prípravy podkladov na podanie opravného prostriedku.

Navyše, § 219 ods. 4 zákona o sociálnom poistení sa zjavne vzťahuje iba na prípady, keď je žiadosť o poskytnutie podkladov urobená pred uplynutím lehoty na podanie opravného prostriedku (pozri m. m. vo vzťahu k predchádzajúcej právnej úprave v § 122 ods. 4 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 So 4/2003, R 30/2005). Ústavný súd nad rámec uvedeného dopĺňa, že písomnosť, ktorú adresoval sťažovateľ Sociálnej poisťovni počas plynutia lehoty na odvolanie (list z 1. novembra 2009, ktorým reagoval na vybavenie svojej sťažnosti z 22. septembra 2009 Sociálnou poisťovňou), žiadosť o oznámenie podkladov v zmysle § 219 ods. 4 zákona o sociálnom poistení neobsahuje.

V tomto prípade bolo napadnuté uznesenie najvyššieho súdu odôvodnené poukazom na § 250m ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého sa návrh na začatie konania o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu podáva v lehote tridsiatich dní od doručenia rozhodnutia, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje niečo iné. Najvyšší súd ustálil, že *„Lehota na podanie opravného prostriedku začala navrhovateľovi plynúť dňa 20. 10. 2009 a posledný deň 30-dňovej lehoty pripadol na 18. 10. 2009 (streda). Navrhovateľ však podal opravný prostriedok na poštovú prepravu až dňa 19. 11. 2009, teda zjavne oneskorene, a preto krajský súd postupoval správne, keď opravný prostriedok navrhovateľa podľa § 250p OSP odmietol.“*.

V zmysle uvedeného je odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu samo osebe postačujúce a ústavne udržateľné. Nevykazuje znaky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery najvyššieho súdu vo vzťahu k dôvodom sťažnosti považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

Keďže ústavný súd sa stotožnil so závermi najvyššieho súdu o oneskorenosti podania opravného prostriedku sťažovateľom, nepovažoval už za potrebné zaoberať sa jeho ďalšími námietkami uplatnenými v jeho sťažnosti.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť je v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2011